

הדתיים לאומיים

הרבה יותר קל להיות **נטורי קרתא** – לשנוא את כל שאר העם, לחיות בנפרד, בחו"ל, להפגין, לצעוק, לזלזל ולהחרים את כל השאר.

הרבה יותר קל להיות **חרדי** – להסתגר, לאסור, להפגין, לא להיכנס לדילמה, פשוט להתרחק ממנה.

הרבה יותר קל להיות **חב"דניק** – לאהוב את כל העם, אבל לשנוא את המדינה, לאהוב את הארץ, אבל להסתייג מבוניה הקודמים, החלוקה ברורה - כאנשים אוהבים, כתנועה שונאים.

אנחנו, **הדתיים לאומיים**, תלמידי הרב קוק, רוצים ללכת על הדרך הקשה, על האמת, כי האמת היא לא שחור לבן, יש את האפור, דרך האמצע, יש יהודים שלא שומרים על התורה, אך הם מלאים מצוות כרימון, ונשמתם מאירה, המדינה עושה גם עבירות, אך מעיקרה היא קדושה. החרדים (כשם כולל לכל הקבוצות שהוזכרו למעלה), יודעים שקשה לחנך בדרך זו, של האפור, ויודעים שלהולכים בדרך זו יהיו ניסיונות רבים, ורבים מהם יפלו בדרך זו, ולכן הם החליטו ללכת על הקצה, לוותר על חלק מהאמת כדי לדבוק בחלק השני בשלמות. נכון, באמת בחלקים (הרבים) שהחרדים לא וותרו עליהם, הם מצליחים מאוד, בלימוד התורה הם מובילים, גם בחסד (בעיקר עם אנשי שלומם) הם לא מפגרים, ותשובה הם גם לא שוכחים, אך האם זו האמת?

נכון, אנחנו, הדתיים לאומיים, שבחרנו ללכת על האמת, נכשלנו בהרבה דברים, אך מה שהצלחנו, הצלחנו בשלמות, כי שלמות יכולה להיות רק כשמנסים להגיע אליה, ולא כשמתחילה מוותרים, מתפשרים.

באהבת ישראל,
יהודי